

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 15 (2014), Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români)

EVANGHELIA: MATEI 4, 18-23*

În vremea aceea pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele său, care aruncau mreaja în mare, că erau pescari, și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!” Iar ei, îndată lăsându-și mrejele, au mers după El. De acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele, și i-a chemat. Iar ei, îndată lăsându-și corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința întru popor.

“Cuvântul dumnezeiesc pe pământul românesc a odrăslit, iar Biserica străbună cu sfinți s-a împodobit. Vrednici luptători s-au arătat mucenicii și mărturisitorii care pentru Hristos viața și-au jertfit, iar cuvioșii și pustnicii întru nevoie urmând calea Domnului, chipuri îngerești au dobândit; arhierii și preoții neîncetat vestind Cuvântul Evangheliei au mărturisit, iar binecredincioșii voievozi biserici au înălțat și cu dreptslăvitorii creștini cu râvnă și jertfelnicie credința ortodoxă și țara au apărat. Toate cetele sfinților, împreună rugați pe milostivul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.” (Troparul Sfinților Români)

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Sfinții Români

IPS Bartolomeu Anania

Multe ținuturi ale lumii s-au învrednicit să-i facă raiului belșug de suflete alese, care pururea se împărtășesc de neînserata lumină a lui Dumnezeu. Întru aceasta, nici hotarele neamului românesc n-au fost mai sărace decât altele.

Din duhul poporului român au izvorât suflete ce s-au suit în ceata dreptilor; din sângele lui s-au plămădit trupuri care n-au suferit stricăciunea morții; sub altarele lui s-au mucenicit mădulare care, prin suferință, au mărturisit puternicia duhului întru Hristos; prin munții lui s-au mântuit sihaștri în luminată cuvioșie, mistuindu-se în rugăciune, post și priveghere; și nu pe puține din scaunele vlădicești s-au nevoit ierarhi care, peste cununa de aur și nestemate a prețuirii celei de obște, și-au adăugat cununa cea nepieritoare a sfințeniei.

Slavă lui Dumnezeu pentru darurile Sale, că nu ne-a rușinat în fața altor seminții, lipsindu-ne de rugători apropiați. Deși aceștia, împreună cu toți sfinții, mijlocesc pentru noi în limba îngerilor, cea mai presus de orice limbă, ei cu osârdie ne pomenesc pe noi, purtătorii graiului în care, aici, L-au mărturisit pe Hristos. Cu toate că au chipuri duhovnicești, mai presus de orice chip al sânge-lui și al cărnii, ei sunt acolo iconarii chipurilor noastre, ca unii ce s-au desăvârșit în templele Duhului Sfânt. Și cu toate că sălășluiesc în cetatea luminii, cea mai presus de orice împărăție, ei cu osebite ne priveghează, ca niște străjari neadormiți ai cetății lor celei pământești.

Prin sfinții lor, toate neamurile pământului purced din Dumnezeu și se întregesc în Dumnezeu, așa cum culorile curcubeului purced din soare și se întregesc în soare. Și precum roua pământului răsrânge soarele și-i arcuiește lumina pe boltă, desfătându-ne, așa sfinții cerului îl răsrâng pe Dumnezeu Cel nevăzut și-l arcuiesc slava peste veacuri, mântuindu-ne cu puterea Lui.

Slavă lui Dumnezeu că și pe pământul țării noastre a revărsat îmbelșugată ploaie de har, din care s-a brobonit roua cea mântuitoare a sfinților noștri.

Vitamine duhovnicești

Dacă am o problemă, spuneți-mi, vă rog, la cine să merg, la un preot sau la un psiholog?

Eu aș zice: bineînțeles că ar trebui la un preot. Dar observ cu multă, multă durere un lucru în lumea noastră: se întâmplă din ce în ce mai des că noi preoții nu găsim felul ortodox de a primi pe om, de a-l asculta, de a-l înțelege, de a-l învia.

Acum vă zic ca unul care vine din Apus, unde Biserica de 1000 de ani n-a mai fost și unde spiritualitatea apuseană a falimentat total. Veacul al XX-lea i-a manifestat falimentul care era în ea demult. Acum cei luminați ai Apusului caută din ce în ce mai mult către ortodoxie, acea ortodoxie care prost e înțeleasă pe aceste meleaguri de baștină ale ortodoxiei și riscăm să fim acum în poziția evreilor care ei înșiși au pierdut tradiția dată neamului lor. V-o spun tocmai ca să nu se întâmple lucrul ăsta, ca să cer Domnului ca nu numai apuseni să găsească adevărul, dar ca și voi să vă îmbogățiți în bogăția care este moștenirea noastră.

Deci în Apus, unde Biserica nu mai este, am impresia că știința asta a psihologiei este și ea un fel de milă a lui Dumnezeu într-o lume în care Dumnezeu nu mai există și există o para-Biserică, o para-preoție ca să-i zicem așa – nu vreau să-i zic pseudo, deși ar trebui probabil. Ce este psihologul? Este un om la care te poți duce și la care poți descărca toate și poți spune toate și știi că n-o să fii judecat și din motive profesionale, acela, în principiu, îți ține taina spovedaniei.

Părinți, preoți! Asta este prerogativa noastră! Noi trebuie să putem nu numai să înlocuim pe psiholog, dar și să depășim peste orice așteptare ceea ce poate face psihologul pentru clientul lui. De ce? Fiindcă avem Taina, avem pe Dumnezeu pe care-L putem împărtăși. Vă spun acest lucru ca să intrăm un pic în Taina lui Dumnezeu și nu știu până unde va merge! Am văzut înviere în masă, am văzut zeci de familii care au înviat din morți în Apus și aici la fel!

Deci aș zice bineînțeles că la preot. Dar iertați-mă, frați preoți, arhieriei, trebuie să ne spovedim și adevărul ăsta este: suntem în așa hal că nu ne mai știm vocația și atunci poporul debusolat merge unde poate și la cine poate. Vă spun și lucrul ăsta: psihologia, care din câte știu eu a început cu domnul Freud și a continuat cu domnul Jung, a făcut multe rele pentru om. Dar iarăși, dacă vă uitați dintr-un punct de vedere istoric, până și acolo omul se caută, își caută adevărata sa ființă. Și vă spun sunt mulți psihologi care găsesc și descoperă niște

adevăruri - dar dacă vă uitați bine adevărurile erau cunoscute cândva în Biserică și nu le mai trăim și spre rușinea noastră nu le mai aplicăm. Zic de rușinea asta - știți eu consider că noi toți suntem un singur om, spovedania mea este spovedania ta, viața mea este viața ta, împărtășim aceeași soartă și aș dori să vă chem pe toți ca un singur om, să ne înnoim în Duh.

Nu zic asta ca voi mirenilor să judecați pe preoți, zic ca voi mirenilor să vă rugați pentru noi ca Dumnezeu să ne lumineze ca să vă putem lumina, zic asta pentru frații mei preoți că să știm că suntem într-o decădere cumplită și ca să luăm pildă și de la dreapta și de la stânga și de la părinți și prin psihologie și să ne învățăm și din lumea dreptății și din lumea păcatului, din toate mărturiile, să înțelegem cu ajutorul lui Dumnezeu și să ne întoarcem, cum zice în Apocalipsă unei Biserici: întoarce-te la cele dintâi până nu-ți voi lua lumina din mijlocul tău.

(Sursa : **Părintele Rafail Noica**, *Fragment din Conferința transcrisă "Postul și iertarea. Destin și vocație în ortodoxie"*, Alba Iulia, 25 Aprilie 2002)

De ce ne sunt bolnave dorințele?

Ne identificăm cu dorințele noastre bolnave și asta ne face nefericiți, indiferent dacă o dorință ni se împlinește sau nu. Când nu ni se împlinește, suferim cu gândul la ce am fi câștigat dacă ni se împlinea, iar împlinirea unei dorințe o face să dispară ca energie sufletească și ne trezim goi și flămânzi, căutând mereu alte dorințe...

De ce ne sunt bolnave dorințele? Pentru că sunt îndreptate spre obiecte și nici un obiect – fie el lucru, ființă, acțiune, simțire sau chiar și Dumnezeu privit ca "obiect" al gândului nostru – nu poate umple golul apărut în inima omului după ruperea de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dăruit această putere de dorire, ca să-L dorim pe El ca Persoană și prezența Sa ca să ne împărtășim de viața Lui. De El ca Viață. Or, noi dorim darurile și fugim de Dăruitor, pentru că nu ne este confortabil să trăim în fața unui Subiect, nici măcar în fața noastră ca subiect, în fața propriei conștiințe, nu ne e ușor să trăim și să alegem uitarea, înecarea în senzațiile oferite de prezența obiectelor și identificarea cu aceste senzații.

Luând o dorință și oferind-o Lui, ne oferim chiar viața cuprinsă în ea și aceasta s-a vindecat fiind îndreptată către Dumnezeu și nu către un obiect. Aceasta e împreună-trăirea vieții noastre cu Domnul.

(Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Gânduri din încredințare*, Editura Doxologia, Iași, 2012, pp. 62-63)